

От автора на
Парижкият апартамент

Книга за лялото

Мишел
Гейбъл

1

Актуално от острова

КЛИФ ХАУС¹ НЯМА ШАНС

15 май 2013 г.

Носят се слухове, че знаковото за Нантъкет имеение, известно като „Клиф Хаус“, е обречено и съвсем скоро ще се срине в океана. Със сигурност новината е покъртителна. Това е единствената автентична сграда отпреди 1978 година, останала в северозападната половина на Бакстър Роуд.

За онези, които не знаят – макар да не ми се вярва, че това е възможно, – къщата е разположена в Сиасконсет², на върха на стръмен скален нос, близо до фара „Санкати Хед“ и прочутото голф игрище, където можете да

¹ *Cliff House* (англ. ез.) – Къщата на скалата. – б. пр.

² Сиасконсет (Сконсет и др. вариации на името) – селище в източната част на о. Нантъкет, Масачузетс. Мястото се води статистически обособена единица, СОЕ – административна единица, създадена основно за целите на статистиката (за пребояване на населението). – б. пр.

Мишел Гейбъл

зърнете знаменитости от Националната футболна лига да размахват стикове, скрити зад тъмните си очила.

Подложено на ерозия от десетилетия, „Клиф Хаус“ е прелестно местенце, което в рамките само на една година буквально се състари и съсира пред очите ни. Първо дойде ураганът Санди от миналата есен, последван от жестоката февруарска зимна буря и безмилостния циклон Немо през март, който връхлетя с яростни ветрове от над 140 километра в час. Само за осем месеца скалата под „Клиф Хаус“ се смъкна с повече от 15 метра. Това е половин игрище, дами и господа! Знаменитостите с очилата ще го потвърдят.

Както повечето от вас може би знаят, собственик на „Клиф Хаус“ е градската размирница Сиси Кодман. Сиси твърди, че има идеи за справяне с проблема като рециклиране на пясък, каменни заграждения и прочее. И въпреки че си падаме по Сиси и нейните номера, каквито и велики планове да има любимата ни съгражданка, те трябва да бъдат одобрени от местните жители и да съвпадат с интересите на общността. Известно е, че жителите на острова не желаят заграждения, барикади и други подобни. Летните хора, туристите, ги харесват. А Сиси Кодман е по малко и от двете, защото макар през по-голямата част от годината да живее тук, по сърце е от Бостън.

Казват, че за къщата няма надежда, но ние, в „Актуално от острова“, не сме готови да приемем този факт с лекота. Ако някой може да спаси скалата, това е Сиси. Без съмнение тя е готова да премести небето и земята, за да постигне желаното. Да се надяваме, че земята няма да реши сама да се размести, и то по-рано от очакваното.

Книга за лятото

Следете събитията, нантъкетци. Битката не е приключила. Лично аз съм винаги готова да заложа на шейсетгодишната дама, която, изглежда, никога не спи.

ЗА МЕН:

Корки Тарбокс е родена и живее в Нантъкет, откакто се помни, и е заклета бърборана. Омъжена, с един дребосък, който все още се придвижва на четири крака. Мненията, изказани в блога „Актуално от острова“ (както и в тuitър, фейсбук, инстаграм и т. н.) са изцяло нейни. В повечето случаи.

2

Събота следобед

Само Сиси Кодман може да посрещне някого на летището с колело.

– Бес! – извика тя, слизайки от велосипеда. – Елизабет!

Носеше обичайната си униформа: шорти в цвят каки, разкопчана дънкова риза и износени кецове. Косата ѝ бе прибрана в бейзболна шапка на „Ред Сокс“.

– О, Бес, красива си! – възклика и после задуши дъщеря си в силната си прегръдка, която също като дрехите ѝ беше запазена марка. Мощна. Агресивна. Почти като наказание. – Очаквах да е много по-зле с този развод.

– Предстоящ развод. И... мамо, сериозно?! Колело?

Бес бе прекалено озадачена от странното средство за придвижване, за да се възмути от нетактичния комплимент, също абсолютно типичен за Сиси Кодман. Беше свикнала с този вид реплики, както и с велосипеда. Не би трябвало да са изненада за нея и все пак Сиси винаги я хващаše неподгответна.

– Трябва ли да си наема кола? – попита тя и излезе на слънчевата улица, влечейки след себе си куфара си на колела. Слънцето беше толкова ярко, че ѝ се наложи да заслони очите си с длан.

– Не се излагай – отвърна Сиси. – Това е Нантъкет, а не Ел Ей.

– Добре, но аз живея в Сан Франциско, което е на шестстотин километра от Ел Ей и все едно е в съвсем различен щат. Освен това, нали осъзнаваш, че сме на поне осем километра от „Клиф Хаус“?

– Малко над единайсет – поправи я Сиси. – Но имам кошница на колелото!

Бес погледна към куфара си. Влизаше в мястото за багажа в самолета, но определено нямаше да се побере в оръфаната ракитена кошница, която висеше от кормилото на велосипеда. А и не биваше да забравя, че единственият път до Сиасконсет бе Майлстон Роуд и карането по него беше достатъчно притеснително и без багаж.

– Сис, наистина ли очакваш да побера това... – Бес посочи към куфара си – в това?

Кошницата беше толкова минималистична, че дори Великденското зайче би се оплакало.

– Не очаквах да носиш толкова багаж – отвърна Сиси.

– О, мамо!

Бес се наведе за втора прегръдка. Първата бе дошла толкова бързо, че не успя да отвърне.

– Чудесно е, че те виждам. Радвам се, че има неща, които никога не се променят. – Отдръпна се назад. – И ти се възхищавам, задето мислиш, че можеш да обиколиш целия свят с тези твои кокалести крака. Но сериозно – трябва да потърсим други варианти за придвижване.

– Кой е отгледал тази принцеса? – намръщи се Сиси. – Пфу... Прекалено отдавна живееш в Калифорния. Вече дори не си личи, че си от Ню Ингланд³.

Сиси сграбчи куфара на Бес и се понесе към улицата, влячейки багажа с едната си ръка и бутайки колелото си с другата.

– Мога и сама да го нося! – извика Бес.

³ Нова Англия. – б. пр.

Сиси ускори крачка и къдравата ѝ пясъчноруса опашка се разлюля през отвора на шапката. Сякаш в отговор Бес инстинктивно приглади своя тъмен, прав бретон.

– Не съм сигурна защо си тук – провикна се Сиси през рамо. – Има още много време до сватбата на братовчедка ти. Не ме разбирай погрешно. Страхотно е, че те виждам. Но не трябва ли да работиш?

Да. Работа. Точно това трябваше да прави. Това бе същият аргумент, който Бес бе изтъкнала в разговора с баща си.

– Татко каза... – започна тя.

– О, моля те – изпуфтя Сиси. – Знаеш, че баща ти обича да преувеличава. Навярно е приложил всичките си номера, за да изкара ситуацията бедствена.

Бес поклати глава. „Бедствена“, да, би могло да се каже. „Катастрофална“ също бе добро описание.

– Елизабет, трябва да изкараш майка си от тази къща – примили ѝ се баща ѝ преди седемдесет и два часа.

– Защо не го направиши ти? – попита Бес. – Тя е твоя съпруга.

– Опитах, но Сиси не ме слуша от години. Ти си единствената, която може да помогне.

Макар по някакъв подозрителен начин това да звучеше като комплимент, всъщност изобщо не беше. Не, Дъдли не вярваше, че средното му дете е способно да разубеди за нещо техния твърдоглав и непоклатим матриарх. Вярата му в Бес бе от по-практично естество и се коренеше най-вече в способността на дъщеря му да се явява на мига, в който я повикат, поне в сравнение с другите им две деца. Бес не беше като Клей – големият брат, който работеше милиони часове седмично в хеджфонда на баща им. Клей с двете малки деца и капризната бременнощ в деветия месец съпруга с толкова изисквания и желания, че за да ги изпълни човек, трябваше да работи на пълен ден само това.

Не беше и като най-малката – Джулия, известна на всички като „Лала“ заради дългите години, в които не можеше да произнесе правилно собственото си име. Сладката Лала беше в Судан, за да помага на бежанци, защото малките сестрички с привилегировано потекло и добро образование, завършили Харвард, могат да правят такива неща. Тя няма какво да доказва.